

Rajko Micin

BRANILAC MOSTA SRPSKIH TAJKUNA

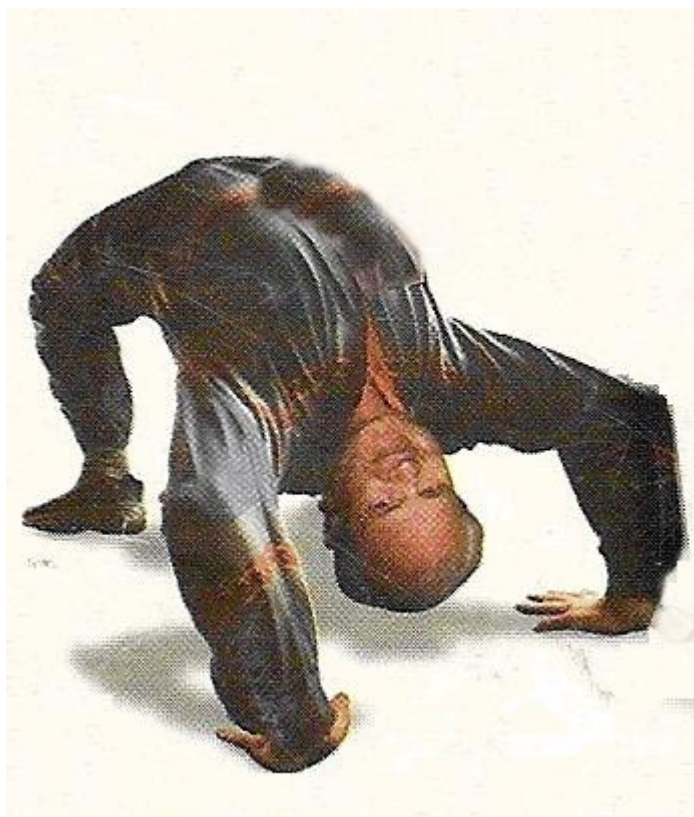

Etna 2010.

Most je fizička veličina. To je građevina koja spaja dve obale, ako se iz zaleta ne može preskočiti od jedne do druge. Most je usavršena verzija nekadašnjeg brvna na kome su se susrela dva jarca različitih političkih usmerenja.

Psiholozi, a i književnici od kojih većina ne stoji najbolje sa psihom, mogu pod mostom tumačiti i virtuelni spoj dva pojma, dva naroda, dvoje ljudi koji ne moraju biti različitog pola, i fizički u bliskosti. Dva bilo čega.

Teško je u ovom trenutku pouzdano reći – kao što je teško reći da li je Titov slučaj sa neretvljanskim mostom bio samo plod gluposti koja se posrećila ili plod vizionarstva i strategije – kako je ideja vezana za Most srpskih tajkuna dospela u predsednikovu glavu: da li u trenutku, inspirativno, kao što pesniku geniju se u trenutku složi maestralna rima (ma ne samo rima već čitava poema) ili je to predsednik smišljao vozeći se širom poletne Srbije preko njenih nabujalih reka, jedinog što je zaista poraslo u ovoj zemlji od svih najavljivanih rastova, a poraslo je, bogami, i preko svake mere poraslo. Možda je sve to smislio savetnički dvojac Spiridon Kopicl i Neca Maljčik, ili je to plan višemesečnog rada čitavog tima (možda i cele vlade) koji je moj predsednik uvek i na svakom mestu pomalo zagonetno najavljivao: Imamo plan. Imamo plan. Imamo plan. Mi imamo plan za izlazak iz krize.

*Prethodni predsednik, u čije su vreme tajkuni bili još nejak, morao je da most
pravi sam
(preuzeto iz Obnove zemlje, iz projekta "Bre")*

I naravno – na Mostu srpskih tajkuna svi su bili angažovani: od tajkuna, koji su morali da potežu u banke, da čekaju po šalterima da bi prebacili sredstva i raspravljaju sa mrgodnim šalterskim službenicima dubokih dekoltea (one to nose namerno, da bi ljudi manje gledali u svoja konta); projektanata, koji su taj grandiozni vijadukt što je spojio dva sveta osmislili i projektovali – do inženjera koji su to, na terenu, sproveli u delo, preko tehničkih lica koja su davala neposredna uputstva kopačima, skelarima, tesačima, armiračima, betonircima, I, naravno, ja sam bio tu: kosio, vodu nosio, davao podršku, aplaudirao.

Most srpskih tajkuna – iz žablje perspektive

Tako je u Srbiji upošljen čitav spektar industrijskih grana, od železara do drvvara, od cementara do štofara jer su radnici cepali pantalone na kolenima, pa i one neproizvodne, koje još nisu ušle u legalne tokove, ali koje ulaze na svakom usputnom stajalištu ili raskrsnici ako im ljubazno otvorite vrata.

Jednom rečju, zahvaljujući tom Mostu, proizvodnja u Srbiji je oživela, radnici su krenuli nazad u svoje fabrike, ponovo su zabrujale mašine i zazveckale kašike u kantinama, iz dimnjaka pokuljali dimni signali. Taj nezaustavljivi zamah bacio je u zasenak i dotad nezabeležene uspehe Ursinog lidera, koji se jedini posle Tita drznuo da juri Nemce, i čiji su ugovorni potpisi sa Talijancima, Koreancima i Jukatancima prema njemu (Mostu) kao dečja šara. Srbija je tako izašla iz krize – ma ne izašla nego iskočila – i tako postala lider u regionu, a moj voljeni Predsednik regionalni lider.

Ostala je tajna kako je Predsednik ubedio tajkune da daju teško (neki bi kazali i *krvavo*, ali se uzdržavaju iz bojazni da se to pogrešno ne shvati) zarađeni novac za dobrobit svih – u ovom slučaju ne samo narodne sirotinje jer to, bože moj, nije narodna kuhinja već most.

Ostala je i tajna, za razliku od slučaja platana gde tačno znamo u drvo, koji je od tajkuna dao najviše: da li Tajkun grandiozne pojave, prijatnog lika i milog širokog osmeha, sličnog onome kakav ima selektor neformalne grupe građana obučene u crvene dresove, koji se odaziva samo šifrom „Orao pao! Orao pao!”, i čiji spontani osmeh zlobnici nazivaju „kez”; ili Tajkun koji, u brizi za proizvodnju koja je u kolapsu, i narod u sličnom stanju, ima na čelu pod bujnom kosom jednu duboko urezanu boru, možda dve. Zamislite kad bi mu

čelo, kojim slučajem, bilo široko čitava dva horizontalno složena prsta – koliko bi se bora onda tu moglo izborati i useći – kao brazde na plodnoj njivi, i bilo teško bi bilo gledati tu brigu. Da ne pominjemo onoga Tajkuna sa lepim ledeno plavim očima Ričarda Bartona, čije je prezime visilo iznad svakog izloga sa muškom i ženskom konfekcijom koje je, opet nekada ranije, nosila ime „Beogradska konfekcija Anđa (supruga Leke) Ranković”, dok ga nisu obrijali na jednom hrvatskom otočju. Možda je sa istoka, po najnovijim informacijama čak iz Južne Afrike, tajnim kanalima se oglasio i čuveni kovač lanaca i katanaca, i plugova mekših od zemlje, ćemanista i degustator salate, šiljući za most rublje a za radništvo rubaške. Ili su preko Alpa, sa filterom ili bez, stigle kutije mirisnog duvana za popunjavanje cigaret pauza na mestima na kojim je zakonom propisano da se može zapaliti.

Zamislite da se Predsednik samo dosetio da prozove i ove Kartele, ova neformalna udruženja građana, zadužena za širenje raspoloženja i kulture, a kultura je opijum za narod. Koja bi to utakmica bila. Ko bi više, ko bi dalje! I možda bi to tada bio dvostruki most, kao dvostruke trake na autoputevima koji, poput svilenih konaca, sijaju kroz cvetne ćilime naših livada i šume. Pa jednim mostom ideš u jednom pravcu, a drugim mostom ideš u drugom pravcu, a oni spojeni, i nema jaza među njima da, opet nedajbože, neko ne isklizne pa se omakne u mutnu reku.

Most srpskih tajkuna – iz ptičje perspektive

I uzalud se i samo nebo, kako napred napomenusmo, okrenulo protiv Predsednika, protiv njegovog Mosta. Pa se otvorilo kao u Nojevo vreme i reke napustile svoja korita. Uzalud: pregradili smo

mi to, postavili temelje, kao ono nosati Panta Jakovljević pre pola veka pod Kazanom Đerdapa, kad Tito doš'o i kazao: „Druže Panto ljično ti stežem ljevicu jer smo mi desnicu sasijeklji još u revoljuciji i enobeju.”

I most je zajašio od jedne strane na drugu u elegantnom luku kako samo on može.

Svi svetski mediji izvestili su o ovom grandioznom delu. Tako je svet, uz svoja čuda, dobio i jedno naše. Možda i najveće. Kad već nismo uspeli da proguramo Đavolju varoš.

I sada treba da dozvolimo da Most ostane nezaštićen. Da ga prepustimo zubu vremena i neprijateljskim zlim namerama. Nikada. Poučen svetlim primerima odbrane mostova iz prošlosti, od kojih neke možete videti na jednom od najposećenijih linkova <http://www.youtube.com/watch?v=P7vHk5yB-d0>, trenutno bez radnog angažovanja (prostije bi se reklo *posla* od koga mogu da kupujem hleb) pružila mi se prilika da i sam dobijem posao na neodređeno vreme. Bez straha da će me neki novopečeni gazda nakon uspele privatizacije sutra najuriti kao psa od svojih vrata, braniću grandiozno delo mog Predsednika. Kao branilac Mosta srpskih tajkuna. I braniću ga od svih, od neprijatelja pre svega, od kiše i od sunca, od vremena i tajnih sila, od rđe. Neki bi ovde tumačili da pod *rđom* podrazumevam oksidaciju.

I braniću ga od suicidalnih tipova, od ucveljenih ljubavnica, od propalih biznismena, od osiromašenog i obeznađenog sitnog sveta – od ludih samoubica, koji će u grupama, kao na mostu u San Francisku, hrliti na njegove lukove ne bi li ostvarili svoje nikom potrebne samoubilačke namere i time narušiti njegov ugled i lik.

Na prilasku Mostu srpskih tajkuna: Dok ga ja čuvam – dalje nećeš moći!

I posle mene, kada mene ne bude više, kad nestanem jer ljudi nisu nikada podložni večnosti – večna su samo njihova dela, moj će posao (posao odbrane Mosta) nastaviti moja deca, a onda njihova deca, pa potom njihove dece deca...

Ako se dotle, jednoga dana, možda, kad nastupi katarza, raspamećen od silne radosti, i sam ne bacim s mosta.

Pravo Predsedniku u zagrljaj.

Rajko Micin

BRANILAC MOSTA SRPSKIH TAJKUNA

Elektronsko izdanje
jul-avgust 2010. br. 95 - Dodatak

Urednik
Vesna Denčić

@ ETNA - Elektronski časopis za satiru

www.aforizmi.org/etna